

Sense oposició

Un penal inexistent d'Escassi condemna el Llagostera al camp d'un Albacete molt superior que en fa prou amb el gol de Jona (39') per endur-se els tres punts. Només un intent de vaselina fallat per Mosquito va fer intervenir el porter local Dorronsoro.

Sense oposició

ALFONS ARCAS ALBACETE. ENVIAT ESPECIAL

Admetre la realitat, i ser sincer amb un mateix, a vegades és molt complicat. I més quan parlem de futbol, on només val la victòria. A vegades, però cal ser honest, no buscar excuses i reconèixer la veritat. I això és el que va fer ahir Oriol Alsina només acabar el partit. Al tècnic del Llagostera no li va fer res admetre que "l'Albacete ha estat molt superior". Ras i curt.

Agradi o no, les veritats sempre per davant. No hi ha més. Ahir, el Llagostera va fer molt poca cosa al Carlos Belmonte. Sense crear perill ni arribar a la porteria rival és impossible guanyar, i poc probable puntuar. Que ahir el Llagostera no va tenir el seu millor dia és evident, com també ho és que l'Albacete va passar la mà per la

cara a l'equip de la Costa Brava durant els primers 45 minuts. De fet, la primera part només va tenir un color: el blanc de l'Albacete. L'equip manxec va ser amo i senyor del primer temps. I és que una vegada més, com sol ser habitual, el Llagostera va sortir a esperar i esperar, deixant que fos l'Albacete qui portés el domini del partit. L'estratègia aquest cop no va sortir bé i els de Luis César Sampedro veien com a mesura que passaven els minuts les ocasions s'anaven multiplicant.

Un cop més, el Llagostera, va tornar a tenir sort de la bona feina de René Román sota pals. Sigui com sigui, l'única vegada que el Llagostera es va apropar, si és que podem definir-ho així, va ser el minut onze en una acció de Querol. A partir d'aquí res més fins una vaselina errada per Mosquito al segon temps. En canvi, l'Albacete, entregat per regalar una victòria a la seva afició, aprofitant l'avinentsa que la ciutat està de festa amb la Feria de Septiembre, va voler-hi dir alguna cosa més. La primera galleda d'aigua freda hauria pogut caure al minut 12, quan Portu havia introduït l'esfèrica al fons de la porteria de René, i la megafonia del Carlos Belmonte ja celebrava un gol finalment anul·lat correctament per fora de joc. A partir d'aquí, i com aquell qui no vol la cosa, sense fer gaire soroll, l'Albacete ho va seguir provant, i uns minuts més tard (21'), Jona enviava la pilota al travessar en una mala sortida de René.

La fórmula màgica per corregir la situació no arribava, i l'equip blaugrana continuava patint de valent. De fet, Aimar va provocar una falta d'allò més perillosa que va executar Santi Jara, i que René, un cop més providencial, va poder refusar amb els punys. Mentrestant, Oriol Alsina s'ho mirava atent des de la banqueta, conscient que hi havia molta feina per fer en el pas dels seus pel vestidor. I més quan de forma injusta, Munuera Montero xiulava un penal inexistent a Escassi sobre Portu que Jona va transformar sense problemes a les acaballes del primer temps (39'). Primer contratemps i a nedar contra corrent. Les alarmes saltaven. Tocava prendre la iniciativa. Abans del descans i amb l'1-0, l'Albacete va disposar d'una nova ocasió per deixar el partit pràcticament sentenciat. Per sort no va ser així.

A la represa, el Llagostera va sortir amb una mica més d'intensitat, conscient que per poder treure quelcom

positiu del Carlos Belmonte calia fer alguna cosa més. Tocava fer un pas endavant. I el Llagostera semblava que estava disposat a fer-lo. L'ocasió més clara dels gironins fins el moment -de fet única- (54') va arribar de les botes d'Aimar. Sigui com sigui, només ho va semblar. Diuen que la teoria és important, però la pràctica encara ho és més, i malauradament, tot i l'intent, les paraules d'Oriol Alsina a la mitja part, no es van aplicar damunt del terreny de joc. De nou, l'Albacete va tornar a la feina. Només dos minuts més tard de la jugada d'Aimar, Portu per part local es plantava gairebé sol després d'un frec a frec amb Fran Cruz davant René. Més tard seria Santi Jara qui hauria pogut fer el 2 a 0.

En tot cas, el Llagostera sabia que una la tindria. I així va ser. A un quart d'hora del final, Mosquito -feia poc havia entrat per Benja-, després d'un error monumental de Pulido, hauria pogut empatar si hagués definit correctament una vaselina que Dorronsoro va aturar a la perfecció. A deu minuts del final, René va lesionar-se, i malgrat que en un primer moment, els pitjors auguris van sobrevolar el Carlos Belmonte, i més tenint present que Oriol Alsina ja havia fet els tres canvis, finalment tot plegat va quedar en un ensurt, i el porter va poder acabar un partit amb molta poca història.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/ue-llagostera/2015/09/14/oposicio/743341.html?utm_source=rss